అవతారమా?

శ్రీ గుడిపాటి వెంకటచలం

పంచానన తీర్థులు స్ఫురద్రూపి, యోగాభ్యాసమూ, మంత్రబలమూ, పరమార్థజ్ఞానమూ, శాస్త్రపాండిత్యమూ, వున్న మనిషివలె కనపడతాడు. తాటిపర్తికి యెక్కణ్ణించి వచ్చాడో తెలీదు. ఆవూరి మహాదాత, స్థితిపరుడు, రామచంద్రరావుగారు యీయన్ని రైల్లో కలుసుకుని, ఆయన సంభాషణకీ ప్రజ్ఞకీ సంతోషించి తన యింటికి ఆహ్వానించాడు. తీర్థులుగారి శక్తివల్ల రామచంద్రరావుగారికి లేక లేక చక్కనికొడుకు పుట్టాడు. ఆయన వదినగారు యేదో మంత్రోపదేశమయింది. ఆయన మేనల్లుడి క్షయ కుదిరింది. ఆయన అన్న కొడుకు బ్రహ్మసమాజం వొదిలాడు. ఇదిగాక వూళ్లో అనేకమంది ఆయనవల్ల అనేక వుపకారాల్ని పొందారు. దెయ్యాలుపట్టినవాళ్ళకి నయంచేశాడు. కొందరికి శని, దారిద్ర్యం వొదిలించాడు. దేవీ వుపాసన, అర్థరాత్రులు కుంకుమపూజ, బ్రాహ్మణ సంతర్పణ, నిరంతర వేదాధ్యయనం, జరుగుతూవుంటాయి ఆయింటో. మొత్తానికి యీయనమూలాన వూరు మేలుకుంది. మధ్యాహ్నం పురాణంచెప్పడం, భగవద్గీతలు ఉపన్యసించడం, సూర్యనమస్కారాలు చేయించడంవల్ల అందరికీ పొద్దుపోతోంది. ఆవూళ్లోనే, ఆయింటోనే స్థిరపడ్డాడు. యే వ్యాధివొచ్చినా, అమ్మవారొచ్చినా, వానలు లేకపోయినా జపాలు చేసి నయంచేసేవాడు. అందరిమీదా దయ. ఒక్క దురభ్యాసం, దుర్గుణం లేదు ఆయనలో.

అందరికీ, ఆయనమీద అమితమైన భక్తి, ప్రేమ ముఖ్యంగా స్త్రీలకు, అందులో వితంతువులకి. మొగవాళ్ళకి ఆయన్నిచూస్తే అతిభయం. ముఖ్యంగా వర్తకులకి, ఆయన్నెదిరించడమన్నా, ఆయన్నిగురించి రహస్యంగానన్నా సరే తిరస్కారంగా మాట్లాడ్డమన్నా అందరికీ భయం. రామచంద్రరావుగారిని బాకీ అడగవచ్చిన బెంగుళూరి వర్తకులు తండ్రీకొడుకూ కూడా, ఎవరికీ అర్థంకాని జబ్బుతో, పదిహేను రోజుల్లో ఒకరి తరువాత ఒకరు చచ్చారు. ఆయన పూజలకి, నూనె 'సప్లై' చేసే సుబ్బయ్య, డబ్బిమ్మని అడిగినవారంలో కాలిమీద పుండు లేచి నడవలేకపోయినాడు. పదిరోజుల్లో పెళ్ళాం తురకాడితో లేచిపోయింది. ఆ దెబ్బతో తీర్థులు ఆ వూరికి చక్రవర్తి ఐనాడు. అడక్కుండానే అన్నీ తయారుగాయిస్తారు ధాన్యం, పాలు, బట్టలు అన్నీ!

తీర్థులు కాబట్టి సరిపోయిందిగాని, యింకోరే ఐతే, యీ ఆడవాళ్ళు మధ్యాహ్నం మొదలు, రాత్రిదాకా ఆ యింటోనూ, గుళ్ళోనూవుండడమూ, వొచ్చేవాళ్ళు పొయ్యేవాళ్ళూ, పూజలకీ, భజనలకీ, సహాయంచేసేవాళ్ళూ ఆయనకి వుపచారం చేసేవాళ్ళూ యిదంతా పెద్ద 'స్కాండల్' ఐవుండును. అనుమానా లెక్కువవును. కాని నోరెత్తడానికి, మనసులోనన్నా అనుమానపడడానికి హడల్. ఇంటిదగ్గిరతిండి సరిగా దొరక్క అవస్తపడే మొగాళ్ళు నోరెత్తి ఏమీ అనలేరు భార్యల్ని. ఆవూళ్ళో ప్రతిఆడదీ, రోజు

కొకసారన్నా తీర్థులుగారి దర్శనం చేసుకుతీరుతుంది. ఎవరన్నా రాకపోయినారా, ఏం దుర్గమ్మగారు రాలేదు, అంటాడు. అంతే, అరగంటలో దుర్గమ్మగారు వొచ్చి పాదాలకు సాష్టాంగపడి, కారణం చెప్పుకుంటుంది. అట్లా వెలిగింది ఆయనప్రభ. ఆయన 'తల్లీ' అంటే, 'దేవి' ఊ అంటుందని పుకారు. ఆయన దేవినితప్ప తక్కిన స్త్రీలందర్నీ 'ఏమే' అంటాడు. ఎవరూ ఆగ్రహించరు.

తీర్థులుగారి శిష్యకోటిలో ప్రముఖురాలు పున్నమ్మ. ఆమె సాత్వికురాలు. బాల వితంతువు, పదహారేళ్ళది. కలరాతో అవసాన దశయందు ఆమెకిగతియైన అన్నకి, ప్రాణదానం చేశాడు తీర్థులు. పదోయేట వితంతువైనప్పణ్ణించి ఆమె యవ్వన సౌందర్యం యెటువంటి చిక్కుల్లోకి ఆమె నీడుస్తుందో అని భయపడి, యోచించి, శ్రమపడి, ఆమెనుపురాణాల్లోనూ, గౌరీ భక్తిలోనూ, పూజల్లో, సంస్కృత వేదాంతాల్లో పెంచారు. పున్నమ్మకి జీవితంమీద యింకా విరక్తికలగాలని తీర్థులదగ్గిరికి బోధనకై ప్రవేశపెట్టారు. తీర్థుల రూపవిలాసాలూ, ధీరత్వమూ, శక్తిజ్ఞానాలు, ఔన్నత్యమూ పున్నమ్మ లేతహృదయాన్ని దిగ్భ్రమ నెత్తించాయి. ఆమెది, చిన్న శరీరం, ఆమెరంగూ, నల్లని పెద్ద జుట్టూ రెవికలేని పమిటలోంచి కనపడే బిగువు బుజాలూ ఆమెకిచాలా అందాన్నిచ్చాయి. తాను చిన్నప్పణ్ణించి ఆరాధించేదైవం తీర్థుల్లో ఆవిర్భవించాడు పున్నమ్మకి. ఆయనకోసం ప్రాణమివ్వడం ఒక గొప్పగాదు ఆమెకు. ప్రొద్దున్నే వెళ్లి దినమల్లా ఆయనసేవలో గడపి, రాత్రి ఆయన పడుకుంటేనేగాని యింటికిరాదు. తీర్థులగారేం చేస్తున్నారని అడగడానికిగాని, ఆయన అనుగ్రహాన్ని సంపాయించడానికి గాని ముందు పున్నమ్మగారిని సమీపించాలి. ఎవరికీ వుపదేశించని రహస్యమంత్రాన్ని వేదాంత రహస్యాన్ని ఆమెకు వుపదేశించాడని చెప్పుకుంటున్నారు ప్రజలు. పున్నమ్మ యిప్పుడు ఒక్కనిమిషం తావళం తిప్పడం మానదు. ఎప్పుడూ కళ్ళు ధ్యానంలో రెప్పలుదాల్చి వుంటాయి. వృథాగా ఒక్కమాట మాట్లాడదు. ప్రతి నిమిషమూ ఈశ్వరనామ ముచ్చరిస్తో వుంటుంది. అంత చిన్న పిల్ల ముఖంలో ఆదివ్య తేజంచూసి అందరికీఅద్భుతంగా వుంది. ఆమెమీద పూజ్యభావం హెచ్చయింది.

ఒకరోజు యెండాకాలపు రాత్రి పున్నమ్మ తీర్థులకి కాళ్ళు పిసుకుతోంది. అర్ధరాత్రయింది. యెవరూలేరు. గురువు కళ్ళు మూశాడు. యింక యింటికి వెళ్ళవొచ్చనుకుంటోంది పున్నమ్మ. తీర్థులు చప్పున వొణకడం ప్రారంభించాడు. ఎన్నడూ జబ్బెరగని ఆయనికి యీజబ్బేమని పున్నమ్మ చాలా భయపడ్డది. ఈజాడ్యాలకూ, బాధలకూ అతీతుడనుకుంది ఆయన.

"చలి, చలి, శాలువకప్పు"

శాలువ లేదు అక్కడ.

"ఏదో వొకటి కప్పు, తొరగా!"

తీసుకురావడానికి వెళ్ళబోతోంది.

"వెళ్ళకు. ఒక్కనిమిషం ఆగలేను కప్పు ఏదోఒకటి"

"ఏంలేదు"

"తొరగా"

"ఎవర్నన్నా పిలుస్తా"

"వొద్దు తొరగా"

"ఏంలేదు"

"నీజుట్టు కప్పు"

దగ్గిరకు వెళ్లింది. ముడివూడదీసి ఆ పెద్ద జుట్టును విలించి కప్పుకున్నాడు

"హాయి! హాయి! అమ్మా బావుంది... బావుంది...యింకా చలి...అబ్బా దగ్గిరికి... యింకాదగ్గిరికి, నీజుట్టులో నీవొంట్లో యెంత వేడుందో! ఎంతచలి, ఎంతచలి, యింకాదగ్గిరిగా!

పున్నమ్మకి ఆశ్చర్యంగావుంది.

దగ్గిరికి లాక్కుంటున్నాడు. మెల్లిగా ఆమె నంతా ఆక్రమించుకుంటున్నాడు. వూరికే వొణుకుతాడు. పున్నమ్మ ఏపురుషుణ్ణీ అంతవరకు తాకలేదు. ఆమెకు స్పష్టంగా తెలీదు పురుష సంబంధమంటే యేమిటో. ఆమె కసలు ఆవాంఛ యెన్నడూ ప్రారంభించలేదు. కొంతసేపు చూసింది. తీర్థుల చెయ్యి ఆ వొణుకులో యిటూ అటూ ఆమె శరీరంలో కదులుతోంది. పున్నమ్మకి అది సహజంగా తోచలేదు. ఏ రోగానికీ అది చిహ్నంగా కనబడదు. లేచి వెళ్లి పోవాలనివుంది. అసహ్యం సహజంగా కలుగుతోంది. కాని అమితమైన భయం. కోపమొస్తే ఆయనకి తానేమౌతుంది? ఏ దేవతనో తన మీదికి పంపితే? శపిస్తే? కొంచెంసేపుండి—

"వెడతాను, యింక పచ్చడం తెస్తాను."

"ఊ, మాట్లాడకు నేను దేవిని. ఉగ్రస్వరూపిణిని. నీవు నాభక్తురాలివి. నిన్నావహిస్తున్నాను. నేనే నువ్వు. నువ్వే నిన్ను. బిడ్డా, ఏమే-విను, నీభక్తికి మెచ్చాను. నీలో ప్రవేశిస్తున్నాను. నాశక్తి నీలోపల ప్రవేశిస్తోంది. నాదివ్యశక్తి - నీవొళ్లంతా వొణుకుతుంది, గగుర్పొడుస్తుంది. చెప్పలేని ఆనందం కలుగుతుంది. నా దివ్యస్వరూపం నువ్వు చూడలేవు. కళ్లు పోతాయి. మూసుకో. కళ్లుమూసుకో-"

అబ్బా, యిదేమిటి? యిట్లాచేస్తున్నాడు? వొళ్ళంతా నీచమైపోతోంది. తనని వూపిరాడకుండా అదుముతున్నాడు.

"వుండండి-స్వామీ-నన్నొదలండి"

స్వామి ఎవరు? మాట్లాడకు, చచ్చిపోతావు, పాపం! భస్మమై పోతావు. కదలకు అయిపోయింది. వుండు—నేను యీశ్వరిని. నాజ్యోతి నీలో ప్రవేశించింది. ధన్యురాలివైనావు."

కళ్ళు మూసుకుంది.

అతని వూపిరి అతి తీక్షణంగా ఆమె మొహానికి తగులుతోంది.

"ఏంజరిగినా, ఏమైనాసరే కదలకు. కదిలావా, తల సహస్ర............

నేను మంత్రరూపిణిని. మహామంత్రంలో వున్నాను."

ఆమె కదలలేదు.

卐 卐 卐 卐

తెల్లవారకట్ట మూడింటిదాకా చలి ఆగలేదు తీర్థులకి. రెండు నెల్లయింది.

ఒకనాడు మధ్యాహ్నం పున్నమ్మ శిరసువంచి భక్తితో "నాకు మందుకావాలి" అంది నమ్రతగా.

"ఎందుకు?"

"ప్రొద్దున్నే వాంతులుగా వున్నాయి"

"ఓహో! సరే! నయంచేస్తాను"

ఆనాటినించి ప్రతిదినమూ తీర్థులు ఏవో గొప్పగొప్ప మందులు తయారుచేసి యిచ్చాడు—కాని డోకులు మాత్రం కట్టనేలేదు.

"ఈ మందుతో యిట్లాంటిడోకులు ఎన్నో కట్టించాను. కాని నీ దేహం చాలా విచిత్రంగా వుంది. ఇంక లాభంలేదు. ఇవి కట్టే డోకులు కావు. మంత్రమో తంత్రమో ప్రయోగించాలి" అన్నాడు.

మూడునెల్లయింది, పున్నమ్మకళ్లు యింకా అంతర్ముఖములైనాయి. ఆమె చెంపలు యింకా పాలిపోయినాయి. ఆమె మాటలు యింకా తక్కువైనాయి. ఆమె సేవలు యింకా పొద్దుపోతున్నాయి.

తీర్థులు ఆవర్ణాకాలం. యజ్ఞం మొదలు పెట్టాడు. అగ్నిగుండము ముందు ఆయన కూర్చొని వున్నాడు. వందమంది బ్రాహ్మలు మంత్రాలు చదువుతున్నారు. పున్నమ్మ సామ గ్రులు అందిస్తుంది. ఊరంతా ఆహ్వానింపబడ్డారు. తీర్థులు లేచి యిట్లా మాట్లాడాడు——

"ఒక గొప్పవిశేషం. యీ దేశానికి, యీ దేశానికేకాదు. లోకానికంతా మంగళకరమైన వార్త నేను మీకు చెప్పబోతున్నాను. ఈనాటి పర్రు యీశ్వరుడిచేత అనుగ్రహింప బడ్డది. ఈ ప్రజలందరూ ధన్యులు. ఇంత పుణ్యక్షేత్రం కావడం చేతనే యీశ్వరుడు నన్నిక్కడికి పంపి నట్టున్నాడు. ఈ వూరి నామం యింకా లోక మంతా మోగబోతోంది. నిన్నరాత్రి రెండు గంటలప్పుడు ఒక పెద్ద వెలుగు బంగారు తేజము బంగారు మెత్తదనము కలది ఆకాశం మీదనించి బైలుదేర్రి మెల్లిగా క్రమంగా భూమి మీదికి దిగింది. నేను చూస్తూనే వున్నాను. అంత వరకు నాకు నిద్ర పట్టించనేలేదు. నాహృద యంలో అద్భుతమైన భక్తి వుద్భవించింది. దేవతలు నిస్వనము లూదారు. పుష్పవర్షం కురి సింది. మునులు కీర్తనలను పాడారు. అవన్నీ మీకు వినపడవు, ఆ తేజస్సు భూగోళముపైని ఒక్క నిమిషమునిలిచి నెతికి, మనదేశంవేపు తిరిగి, మన వూళ్ళో ప్రవేశించింది. ఏదో అవ తార ప్రారంభమనినాకు తెలియనే తెలుసు. ఈనాటిపర్రులో యేగర్భంలోనో యీశ్వర తేజస్సు అవతారమెత్తిందని స్పష్టమయింది. కాని యీ అవతారం అవసరమేమని యోచి స్తూ నిద్రపోయినాను. కన్నులు మూయగానే నాముందు శ్వేతాంబరధరుడు, రక్తనేత్రుడు, దయాప్రపూర్ణుడైన దేవదూత దివ్యతేజస్సు తో వెలుగులో నిలబడి, యిట్లా అన్నాడు.

"వత్సా! యిందాకటి వెలుగును నువ్వు చూసే వుంటావు. దాని రహస్యాన్ని నీకు తెలపడానికై నేను పంపబడ్డాను. ఆదివ్యతేజస్సొక మనుష్య గర్భాన ప్రవేశించబోతోంది. దానిని కాపాడ వలసిన విధి నీపైన నిర్ణయింపబడ్డది. నీతరు వాత పుణ్యాత్ములైన యీపవిత్రక్షేత్రపు ప్రజల పైనవుంది. ఈ అవతారానికి కారణమువిను. పురుషధర్మం చెడ్డదా, లోకానికి ఆపదలేదు. కాని గృహిణి, మాత, యైన స్త్రీ శీలం చెడిందా ప్రపంచం మొదలంటనాశనమే. కలిపురుషుడు పురుషున్ని ఆక్రమించాడు, ధ్వంసంచేశాడు, పరిక్రమించాడు, ఇప్పుడు స్త్రీలని కదిల్చాడు. ఈనాడు స్త్రీలధర్మాన్ని ఆచారాన్ని నాశ నానికై బద్ధకంకణుడైనాడు. అతని అధికారం సాగిందా, యింక ప్రపంచవినాశమే! ఆఆపద నించి లోకాన్నుద్ధరించడానికే యీఅవతార మవసరమయింది. ఎంతో బలవంతంమీద తన అర్ధాంగిని, పార్వతిని, కొంతకాలము యెడబాసి వుండడానికి మంగళమూర్తి పరమేశ్వరుడంగీక రించాడు. సమస్త దేశాలలో పవిత్రదేశమూ, కర్మభూమియైన యీ భారత స్త్రీధర్మ పున రుద్ధారణకై, విరివిగా వ్యాపిస్తున్న యీపునర్వి వాహ, విద్యాది మహాపాతక విధ్వంసనానికై అంబ అవతారమెత్తుతుంది. మహిషాసురమర్దని సంస్కారప్రియమర్దని కాబోవుతున్నది. ప్రా ముఖ్యంగా స్త్రీ పాతివ్రత్యానికి మూలవిరాట్టగు వితంతువుల నుద్ధరింపబూనిన పార్వతి వితంతు గర్భానే జన్మమెత్తి పురుషుడి నిమిత్తం లేకుం డానే తాను ప్రవేశించి, అవతార మెత్త తలుచుకున్నది. రేపు రాత్రి గర్భప్రవేశము, నవమాసములు కాలాతీతముగనుక, షణ్మాసాల లోనే ఆమె భూపతనము కా తలుచుకున్నది. ఈపుణ్యక్షేత్రంలోని వితంతువర్గంలో ఒకరిని

దీక్షాపరురాలిని ప్రత్యేకించి నీవు చూచినట్ల యితే, ఆమెలో ప్రవేశింప ఆ జ్యోతి పూనుకొన్నది" అని చెప్పి అంతర్థానమైనాడు.

"ఎవరు ఆ అనుగ్రహానికి పాత్రులో, మీలో ఎవరో, నిర్ణయించండి. కాని ఒకటి మరచిపోకూడదు. ఆమె వితంతువై వుండాలి. ఇంతవరకును ఏ పురుషస్పర్శను యెరిగివుండకూడదు. ఈ విషయమై ఏమాత్రము దోషమున్నా ఆ జ్యోతి భగ్గున నిలువునా మనిషిని కాలుస్తుంది. ఎవరు యోగ్యులో వారే అగ్నిగుండాని కెదురుగా నిలబడండి." అన్నాడు.

సభంతా నిశ్శబ్దం. ఎవరూ ముందుకు రాలేదు.

"ఎవరూ! ఒక్కరూ, లేరా?" అన్నాడు.

ఎవరూ లేరా, యీ పుణ్యక్షేత్రంలో?

బాల వితంతువులను వెతుకుతున్నాయి, సభికుల కళ్లు.

"ఎవరూ రాకపోతే,—"

అంటూ, క్రిందికివాల్చిన కళ్ళతో, వొణుకుతున్న పెదవులతో, మెల్లిగా వచ్చి నుంచుంది, పున్నమ్మ.

పున్నమ్మని చూచి అందరూ ఆనందపరవశులైనారు. "ఈ నాటినించి ఆర్నెల్లవరకు నీ వీశ్వరపత్నివి, సుమంగలివి, ధన్యురాలవు" అని తానే కుంకుమను ఆమె నొసట పెట్టాడు. పూలదండలు వేశాడు.

ఆ రోజునించి పున్నమ్మ పూర్తిగా ముత్తయిదువేషం ధరించింది. ఆ పుణ్యవేషం ఆమెకి కొత్త అందాన్నిచ్చింది. ఆ ఆర్నెల్లు ఆమెని మధ్య కూచోపెట్టి భజనలు, పూజలూ, నమస్కారాలు, నైవేద్యాలూ, ఎగిరిపోతున్నాయి. ఈ వార్త వ్యాపించి అనేక ప్రదేశాలనించి ప్రజలు వచ్చిచూచి పోతున్నారు. విచిత్రంగా ఆమెకి గర్భచిహ్నాలన్నీ కలిగాయి. తీర్థులుకూడా ఆమెకి నమస్కారాలూ, పూజలు సాగించాడు. తనకి చాకిరీ చెయ్యనీడు. తన శుశ్రూషకి రాత్రులు వుండనీడు. రోజూఅందర్నీ కూచోపెట్టి, ఆ అవతారకన్య చెయ్యగల ఘనకార్యాలనూ, పునరుద్ధరణమూ, గురించి పెద్ద వుపన్యాసా లిస్తున్నాడు. త్రిలోకాలూ సంతోషిస్తున్నాయనీ, దేవతలు మంగళహారతులతో వొచ్చిపోతున్నారనీ, పూలవర్షాలు కురుస్తున్నాయనీ; కాని అవిశ్వాసములు ప్రబలం కావడంచాతా, మ్లేచ్ఛ ప్రభుత్వం కావడంచాతా, ఆ వుత్సవాలన్నీ ప్రజలకంటబడేటట్టు చెయ్యటం లేదన్నాడు.

ఆఖరికి తీర్థులు చెప్పినట్టు ఆరోనెలకూడా నిండకుండానే నొప్పులువొచ్చాయి. ఈ వార్త వ్యాపించగానే చుట్టుప్రక్కల ప్రజలందరూ వేలకొలది పోగైనారు. ఒకటే భజనలు, ప్రార్థనలు వీలైనంతమంది స్త్రీలు గదిలోపల చేరారు. నాలుగుగంటలు శ్రమ పడ్డతరవాత "ఉదయించింది ఉదయించింద"న్నారు. ఉత్పాతాలు జరుగుతాయో, యేలోక శుభసూచకాలు కలుగుతాయో, తమ కళ్ళు భరించగలవో లేదో అని అందరూ కళ్ళు మూసుకున్నారు.

ఎంతకాలం కళ్ళుమూసుకున్నా యేమీ జరగలేదు. కళ్ళు తెరిచారు. గదిలోవాళ్ళు బిడ్డని చూపరు, మాట్లాడరు.

చివరకి తీర్థులువొచ్చి—

'నాకు తెలీకండా దేవికి ఏదోఅపచారంజరిగింది. కనుక అవతారం వుపసంహరించుకుంది. జపంచేసి కనుక్కొని చెపుతాను" అని మళ్ళీ కనపళ్లేదు. ఆ వూళ్ళో చివరికి పుట్టినపిల్లని చూస్తే కదలడంలేదు. దానికి మొహమంతా గుంటలు. ఎవరోడాక్టరొకడుండి—"యిది సిఫిలిస్" 'పిల్లరా' అన్నాడు. (పాపంనుండి)